

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XVI. Quòd nec certi quicquam in hoc mundo sit, nec supradictis, aliisque
similibus casibus scandalizari debamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

QVOD NEC CERTI QVICQV AM
in hoc mundo sit, nec supradictis alijsque si-
milibus casibus scandalizari
debeamus.

SI rē ipsam penitius introspeciamus,
profecto animaduertimus fallaciam
esse maximam, existimare hominem in
terra viuentem, quantumuis Religiosum
& multis annis fidelissimè Deo seruien-
tem ab omni prorsus periculo immunè
ac liberum fore. Quia (sicut ait S. Grego-
rius) nullus in hoc mundo locus tutus,
nullus securus est; Loth enim in Sodo-
mis sanctus exiit, in monte peccauit
ipse humani generis primus parens in
paradiso cecidit, & si locus saluare po-
tuisset, nequaquam Lucifer cum sua co-
horte de coelo corruisset. Si ergò nec An-
geli in coelo securi fuerunt; quantò mi-
nus mirandum Religiosum quempiam
naturali inclinatione ad mala propen-
sum, à veritatis semita declinare. nam
(vt verissimè & optimè dixit S. Antho-
nius) licet Diaboli omnes teuent & af-
fligant Christianos, singulari tamen o-
dio Religiosos Deo consecratos profe-
quentes, eosdem acrius & crudelius ve-
xant, cumque eiusdem cum reliquis ma-

In Ezech.
homil. 9.

Athanas. in
vita S. An-
tonij.

veria, eisdem pariter inclinationibus subiecti sint, mirum non est, si quandoque per atroces & continuas maligni spiritus insultationes superentur, qui tanto vehementius illos tentat & euertere nititur, quanto amplius Deum eorum lapsu offendi, bonos scandalizari, & à virtutibus abstrahi cognouerit. Etenim nonnulli animaduertentes virum quendam sanctum, & virtutibus varijs exornatum, astutia Diaboli deceptum corruisse, continuo exanimati, orationis & mortificationis exercitia intermittunt, existimantes eadem in causa fuisse, vt ipse in tales inciderit errores, ideoque tanto se futuros sperant securiores, quanto minus pijs istis exercitijs inuigilauerint, quæ alterius casum operata arbitrantur.

Sunt & alij, qui dum vnum aliquem labi conspiciunt, necessario omnes in vniuersum à veritatis tramite aberrare putant quare si is, qui cecidit, Religiosus, honestus, grauis, & sanctus habitus fuerit, reliquos omnes sanctitatis & probitatis speciem præ se ferentes, nequaquam sanctos censent reputandos: neque enim omne quod refulget aurum, nec iam in mundo Sanctos, sed omnes, quotquot supersunt, simplices tantum homines, vnius Adami filios, ex vna eademque
massa

massa procreatos, opinantur; Atque hæc ratione virtus paulatim debilitatur. At qui animo confternati, virtutis operibus & exercitijs antè à se frequentatis, supersedent, & mentes ne & ipsi fortassè easdè aut similes misérias & incommoditates incurrant, seipsos decipiunt & seducunt; nescientes enim rerum per se bonarum naturam & substantiam à malo earundem vsu distinguere, falsam quandam & perniciosam præiudicialem regulam in cunctis rebus humanis sibi seruientem, machinantur.

Nam oratio per se res sanctissima, vtilissima, & maximè necessaria est, ad spiritualem potissimum vitam, ad superandas passiones, & appetitus carnales mortificandos, ad resistendum diabolo, ad deuincendum & debellandum infernū, ad acquirendam denique, & obtinendam æternam cœlestis patriæ gloriam. ideoque toties nos adhortatur & admonet sacra Scriptura, vt sine intermissione oremus. Carnis & propriæ voluntatis mortificationes, nec non & spiritualium vsus exercitiorum à Deo & Sanctis eius instituta sunt, per exempla scilicet & eorundem doctrinam: vnde sequitur nullum prorsus in his alijsque similibus pietatis exercitijs esse defectum, &

sides.

si defectus aliquis foret, is tamen non ex illo, quod per se bonum est; sed ex abusu istius, quod bonum erat, proueniret. Quare si propter abusum res alioqui per se bona, utilis, & necessaria contemnenda & reijcienda sit; contemnendæ pariter erunt omnes artes & scientiæ, & reijciendum quicquid superfuerit rerum humanarum, cum iisdem pro voluntate & arbitrio nostro abuti possimus.

Quot Iurisperiti abutuntur legibus iniustas defendendo causas, & opprimendo innocentes? Quot Medici venenum medicinæ loco adhibent? Quot & quanti Theologi scientia inflati, stulti & insipientes effecti sunt, & ex lumine & claritate SS. Scripturarum densissimas errorum tenebras in propriam, aliorumque multorum perniciem & interitum protraxerunt? Quot denique nimium literarum studijs dediti, sanitatis & ingenij fecere iacturam? Ergone artes & scientias noxias esse, nec iam ultra studendum fore dicemus, eò quòd quidam illis fuerint abusi? Iuxta hanc sententiam nec pro militibus arma conficienda aut diuendenda essent, propter prædonum & excursorum abusum: nec mare nauigandum, propter scopulos & loca
peri-

periculosa: nec excolenda aut seminanda terra, eò quòd quibusdam in locis sterilis & infructuosa sit: multò minus inhabitandæ domus, quæ subitò & ex improviso quandoque corruentes, opprimunt inhabitatores. Quid ad humanæ vitæ sustentationem magis necessarium est pane & vino, præsertim cum alterorum confortemur, altero verò cor nostrum lætificetur? Quòd si ingentem iam hominum multitudinem superfluo cibo & potu seipfos peremisse attenderimus, ideò ne nos ab iisdem abstinēbimus, nec fruemur donis, quæ Deus nobis ad vitæ contulit sustentationem? De aqua, igne, & aëre, de Sole item & Luna, & reliquis Elementis eadem est ratio: ex quibus, cum vniuersorum confiet & fouetur vita, nequaquam tamen illis incommodare cessant, sed ipsos etiam aliquandò occidunt, qui benè eis vti nesciunt.

Nec solum res naturales & humanæ detrimentum inferunt, verumetiam ex diuinis & supernaturalibus ingentia damna elici possunt, dum nimirum medicina in venenum conuertitur, & sancta Ecclesiæ Sacramenta non ad salutem, sed interitum percipiuntur: quæ nihilominus vnguenta sanctissima & preciosissima sunt ad sananda vulnera, &

diu-

diuina atque efficacissima medicamen-
ta, ad tollendum omnem languorem &
infirmi-
tatem, & restituendam vitam om-
nibus illa dignè suscipientibus.

Quis ergò præsumet dicere Confessi-
onem & sacram Communionem esse
intermittendam, eò quòd quidam malè
confitentes, & indignè communicantes,
non secus ac Iudas Dominum & Crea-
torem suum tradunt in manus peccato-
rum? Cum igitur in omnibus tam diui-
nis quàm humanis rebus non omitta-
mus ea, quæ vtilia & necessaria nobis fo-
re videntur, licet aliqui iisdem abutatur,
aut benè vti nesciant; cur non idem face-
remus in illis, quæ vtiliora nobis sunt &
magis necessaria, & sine quibus nec vi-
uere, nec à lapsu præseruari valemus? cur
præ timore alicuius insperati casus humi
serpere, vel in terra perpetuò desiderare, &
inter illos recenseri expeteremus, qui
(sicut ait Quintilianus) Dum timent ne *Lib. 8. c. 5.*
aliquando cadant, semper iacent?

Quare si propter vnum aliquem, vel
plures homines, qui primò quidem San-
cti reputati sunt, postmodum verò erro-
res grauissimos incurrerunt, cæteros om-
nes Religiosos & viros Sanctos, vitam-
que eorum sanctissimam, & virtutibus,
ac miraculis clarissimam contempseri-
mus,

mus,

mus, nec non & ipsa sanctitatis & virtutis exercitia neglexerimus, tandem ad extremum necessario omnes humani generis status reijciendi ac reprobandi erunt: reperiuntur enim nonnulli in eis qui officio & munere suo male fungentes, vocationi suæ minus satisfaciunt. Condemnandi itaque omnes Iudices, quoniam interdum vnus eorum auaritia instigatus corrumpitur & execratur: repudiandi quoque omnes Aduocati, quia vnus aut alter illorum iniustus patrocinatur causis, nec iam militum quis generosus ac strenuus dicendus, quando aliqui imbelles & mericulosi proiectis armis terga verterunt: denique Vxores & Coniuges omnes adulteræ & infideles, quia vna vel plures degenerantes, promissam Viro fidem preuaricatæ sūt. Si ergo temeritas, & arrogantia magna foret, supradicta ratione & modo, vniuersos reprobare, contemnere, & condempnare status, certè multò maior audacia & dementia esset, tale quid in hac presenti attentare materia, eò quòd in maximò religionis, virtutis, & reip. cederet detrimentum.

Epist. 137.

S. Augustinus Hipponēsi populo scribens, ait: Et tamen etiam ipsi cum aliqua maritata inuenitur adultera, nec proiciunt

ciunt Vxores suas, nec accusant Matres suas. Cum autem de aliquibus qui sanctum nomen profitentur, aliquid criminis vel falsi sonuerit, vel veri patuerit, instant, satagunt, ambiunt, vt de omnibus hoc credatur.

Eundem abusum non immeritò deplorat S. Bonaventura. Quia si boni Angeli nihil perdiderunt, licet Lucifer cum sua factione contra Deum insurrexerit: Si omnes falsi Prophetæ Baal, quantumuis magno numero, sufficientes non fuerunt, vt virtus & zelus Prophetæ Eliæ deficeret: si proditio & malitia Iudæ nullius præiudicij fuit obedientiæ & fidelitatis aliorum Apostolorum: si hæresis Nicolai Patris Nicolaitarum nõ obscurare potuit gloriam S. Stephani Protomartyris, neque virtutem & sanctitatem aliorum Diaconorum suorum Sociorum; existimandum nullo modo est, propter exiguum Religiosorum numerum, qui officio suo defunt, non esse in sanctis Religionibus copiosum virtuosorum numerum, qui sua doctrina mundum illuminant, suaque doctrina incendunt. Pro vno qui cecidit, infiniti boni permanent, eorumque exemplo qui abduci se passi sunt, de sua perditione curam habent.

S. Au.

Quest. 16.

Imp. reg. S.

Franc.

3. Reg. 18.

In Psal. 99.

S. Augustinus inquit: Inuenis sanctimoniales indisciplinatas. Nunquid ideo sanctimonium reprehendendum est? sed nunquid propter Virgines malas damnaturi sumus & sanctas, & corpore, & spiritu? Aut propter istas laudabiles, etiam illas improbandas laudare cogemur?

In Psal. 132.

Et alibi: Tam sunt enim Monachi falsi, quam & Clerici falsi, & fideles falsi. Omnia ista tria genera, Fratres mei, quae aliquando vobis commendauius, habent bonos suos, habent malos suos. S. Hieronymus Heluidio Haeretico, qui virgines quasdam tabernas frequentare aiebat, in hunc modum scribit: Ego tibi plus dico, esse in his & adulteras. Nunquid virginitatis est culpa, si simulator virginitatis in crimine est? Ex supradictis manifestè concluditur, quod etsi magna ubique Luporum sit frequentia, frequentior tamen & maior sit Ouium caterua: neque ideo (vt D. inquit Augustinus) debent Oues odisse vestimentum suum, quod plerunq̄ illo se Lupi occultent.

CAPVT XVII.

CVR DEVS SVPRADICTAS

*vel similes fallacias & fraudulentas
seductiones permittat.*

Capite ab hoc secundo declaratumus & deteximus mirabiles & at-